

Lite om mig och mina hundar ... i Afrika

Till skillnad från de flesta Ridgeback ägare i Sverige så köpte jag mina hundar i Afrika, och levde med dem där i flera år, innan jag så småningom flyttade tillbaka till Europa. Tog med mig mina hundar, satte dem i karantän i England, hyrde en bostad i närheten av karantän stationen och tillbragte sex månader med att jobba deltid på olika ställen för att också kunna tillbringa ett par timmar om dagen, sex dagar i veckan med hundarna. Efter dessa sex månader, som stundtals tedde sig som en evighet, satte jag in Churchill och Clementine och mitt bagage i min pyttelilla Fiat och körde ”hem” till Sverige, via Frankrike, Belgien, Holland, Tyskland och Danmark. Ett äventyr? Ja, men med tanke på en del av vad vi redan gjort och upplevt tillsammans i Afrika, så var det bara ”part and parcel of a day’s work”.

Till skillnad från många andra gick jag inte heller och drömde om en Ridgeback innan jag skaffade en. Jag bodde i ett litet hus på en stor tomt i en av Johannesburgs nordliga förorter, och jag hade redan två hundar (en Cocker Spaniel och en blandras), när jag på 80-talet träffade en frånskild man som jag blev mycket förtjust i. Han levde ensam på en gård norr om Johannesburg, födde upp ankor, och han f d hustru hade efter skilsmässan förärat honom med en Rhodesian Ridgeback valp, en stor kraftig hane som hette Winston. Meningen var väl att Winston skulle fungera som gårds- och vakthund (det fanns 97 svarta anställda på gården), men ... hans ägare ville hellre ha en Jack Russell! Efter flera tappra försök att få mig att köpa Winston, försök som jag av ekonomiska skäl tackade nej till, bjöd husse till sist mig på middag ... hemma hos sig! Detta tog jag som ett mycket gott tecken på ett vaknande intresse för min charm, men ack vad jag bedrog mig! Efter en mycket god middag med lite för mycket gott vin skickades jag hem i en taxi ... minus pengarna och plus en stor bångstyrig valp!

Dagen därpå vaknade jag med en ganska ordentlig huvudvärk, men hur irriterad jag än var på mig själv för att jag gått på detta fula trick ... Winston blev kvar hos mig till sin död, och förutom de två tikarna jag då redan hade; sedan dess har det bara funnits Ridgebackar i huset.

Winston dog i december ’95, och av någon anledning var det just då rent ont om Ridgeback valpar i den delen av Sydafrika där jag var! Och så, i mars ’96, ringde en god vän och gav mig ett meddelande från Laurie Venter på Glenaholm. Det fanns en valpkull i Weltevreden Park, ca 45 minuter med bil från mig, och Laurie hade just köpt deras bästa tikvalp. Men, där fanns också en riktigt fin hane; varför tog jag inte min checkbok och körde dit. Uppfödarna var dessutom väldigt sugna på att sälja snabbt eftersom de och deras hundar var från Zimbabwe, och då de inte trivdes i Sydafrika ville de fara tillbaka norrut så fort de sålt sina valpar.

Sagt och gjort. Handväska, checkbok, bilnycklar, och ”off I went”! Tre timmar senare var jag hemma igen ... med Orangelad. Och eftersom hans föregångare hade hetat Winston ... ja, det blev Churchill.

Och Churchill och jag kom att ha mycket roligt ihop! Vad han hade för stamtavla var jag fullständigt omedveten om, men jag hade träffat båda hans föräldrar och hade kunnat konstatera att de var båda verkade vara lugna och harmoniska hundar som var trygga i sig själva. Och vackra att se på! Och hade Laurie Venter nu rekommenderat Churchill ... ja, inte tänkte jag säga emot den sortens erfarenhet och kunskap! Och han var snygg! Och dessutom visade han sig vara en alldeles ovanligt trevlig hund; lugn och harmonisk och trygg i sig själv. Bra med människor, både vuxna och barn, och bra med andra hundar. Och med hästar. Väl

vuxen var hans enda motion att hänga med när jag motionerade mina jakthästar, och det var aldrig några problem. Och så hängde han med när jag var ute och sköt eller fiskade, och när han tröttnade på att ligga i gräset och vänta så gick han och la sig på flaket på min ”pick-up” och väntade där, med utsikt över händelsernas gång. Vi reste tillsammans också; jag körde och han låg på flaket. Zimbabwe, Botswana, Namibia ... det blev många och långa timmar på dammiga vägar, och ofta långa köer vid gräns stationer, men tålamod är i Afrika inte bara en dygd; det är en nödvändighet! Det och lite extra småsaker att tacka den uniformsklädda personalen med!

Under den här perioden kom även Clementine in i bilden! Henne tingade jag faktiskt redan som ofödd valp, men inte för hennes härstammings skull, utan därför att jag kände hennes föräldrar och ansåg att de bägge var utomordentligt sympatiska hundar; att den ena (Rekaylahn Jabulisa of Clachan) dessutom var ganska framgångsrik i utställningsringen visste jag inte ens om! Också Clementine visade sig vara en riktig pärla. Så snart hon var gammal nog åkte naturligtvis även hon upp på flaket och hängde med dit Churchill och jag skulle, och så fort åldern tillät vande även hon sig vid att springa med hästarna! Och så reste vi ihop, alla tre. Under de sista åren i Sydafrika tillbragte jag mycket tid på en stor gård ett par timmars bilfärd söder om Johannesburg, och det var himmelriket! 3000ha och ingen allemansrätt! Vi anlade en fruktträdgård, planerade en köksträdgård, sadlade någon av gårdens många boereperd och red ut, promenerade, och när middagshettan var som värst satt vi i skuggan med en god (eller dålig!) bok och slöade

Men, få paradiset varar i evighet, och den Sydafrikanska verkligheten var tuff. Efter att min far dött '96 och lämnat mig mitt föräldrahem, en gammal gård på Onsala halvön, sydväst om Kungsbacka ... jag testade att långdistans pendla ett tag, men det gick inte. Så i slutet av 2001 for vi alla till England, och i maj 2002 kom vi till sist ”hem” till Sverige! Omställningen kunde väl knappast ha varit större, men det har gått över all förväntan. Jag har fött upp tre fina valpkullar, har importerat ytterligare en avelstik från England, och är ofantligt glad och stolt över att vara en av de få som verkligen har *genuint afrikanska Rhodesian Ridgebacks!*